

I overensstemmelse med den udvikling, der har været i opgavefordelingen mellem staten og kommunerne i den forløbne tid, er nu langt den overvejende del af det offentlige opgaver på sundhedsområdet henlagt til kommuner og amtskommuner. Statens overordnede ansvar for sundhedspolitikken samt for sundhedsøkonomien og dermed ressourceudnyttelsen varetages på denne baggrund i første række gennem det generelle samarbejde med kommuner og amtskommuner om omstilling og effektivisering af sundhedsvæsenets ydelser. Denne indsats vil i den kommende tid blive intensiveret som led bl.a. i opfølgningen af betænkningen om sygehusenes organisation og økonomi fra indenrigsministeriets produktivitetsudvalg (1984) og betænkning nr. 1044 (1985) om samordning i sundhedsvæsenet.

3. Sundhedsstyrelsens opgaver i forhold til andre myndigheder

Sundhedsstyrelsen har hidtil haft en generel rådgivningsbeføjelse også overfor andre myndigheder end indenrigsministeriet. Som nævnt vil denne virksomhed fortsætte.

Herudover er sundhedsstyrelsen pålagt opgaver i en række særlove inden for andre ministerområder end indenrigsministeriet.

I de fleste af disse love består sundhedsstyrelsens opgaver i besættelsen af medlemsposter i sagkyndige organer eller i konkret rådgivningsvirksomhed. Dette gælder f.eks. i lov om ligsyn m.v. (justitsministeriet), lov om kvalitetskontrol med fisk og fiskevarer (fiskeriministeriet) og lov om arbejdsmiljø (arbejdsministeriet).

På andre områder har sundhedsstyrelsen mere omfattende administrative opgaver efter de pågældende love. Det gælder lov om brug af radioaktive stoffer og lov om sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold ved atomanlæg m.v. (miljøministeriet).

Lovforslaget vil ikke ændre i sundhedsstyrelsens opgaver overfor disse ministerier.

Sundhedsstyrelsen har ligeledes en række opgaver i forhold til Grønland, idet sundhedsvæsenet i Grønland er statsdrevet med en under indenrigsministeriet ansat embedslæge – landslægen – som den øverste tilsynsførende og rådgivende stedlige instans i alle lægelige anliggender, medens sundhedsvæsenet i øvrigt ifølge lovgivningen sorterer under Ministeriet for Grønland. Lovforslaget vil ikke ændre sundhedsstyrelsens opgaver på dette område.

4. Forskellige administrative forhold

Lovforslaget ophæver de hidtidige regler om sundhedsstyrelsens organisation, herunder om ledelsesforholdene.

Lovforslaget ophæver endvidere reglerne i den gældende centralstyrelseslov om statens seruminstituts virksomhed og organisation.

Indenrigsministeren kan allerede i kraft af den almindelige adgang for en minister til at fastlægge forholdene for styrelser og institutioner, der hører under vedkommende ministers forretningsområde, træffe bestemmelse om sådanne forhold.

Lovforslaget indeholder i kapitel 2 bestemmelserne om fratagelse og generhvervelse af autorisation til udøvelse af hverv inden for sundhedsvæsenet. Disse bestemmelser svarer indholdsmæssigt til § 5 i den gældende lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse. Der er dog gennemført en sproglig modernisering af bestemmelserne.

B. Sundhedsvæsenets patientklagenævn (kapitel 3)

1. Forslagets hovedindhold

Efter denne del af lovforslaget oprettes med virkning fra 1. januar 1987 et særligt klagenævn – benævnt »Sundhedsvæsenets Patientklagenævn« – som skal træffe endelig administrativ beslutning i sager om klager over sundhedspersonalet vedrørende dettes sundhedsfaglige virksomhed.

Formålet med denne del af lovforslaget er dels at modernisere og præcisere reglerne om behandling af patientklager, dels at styrke patienternes retssikkerhed og tillid til klagesagsbehandlingen ved at oprette et uafhængigt patientklagenævn, der i sin sammensætning både inddrager lægmænd og styrker den juridiske ekspertise.

Klagenævnet består af 6 personer. Nævnets formand og næstformand skal repræsentere den juridiske ekspertise. To medlemmer skal repræsentere lægmændsinteresser. Endelig skal to medlemmer repræsentere den faglige ekspertise, som den pågældende klagesag vedrører (henholdsvis læger, tandlæger, sygeplejersker m.v.).

Klagenævnets beslutning, der ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, ej heller indenrigsministeriet, baseres på en indstilling om sagen fra sundhedsstyrelsen, efter at styrelsen har foretaget en undersøgelse af sagen, herunder eventuel forelæggelse for retslægerådet.

De afgørelser, der er tillagt klagenævnet, har hidtil efter loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse været truffet af sundhedsstyrelsen (medicinaldirektøren).